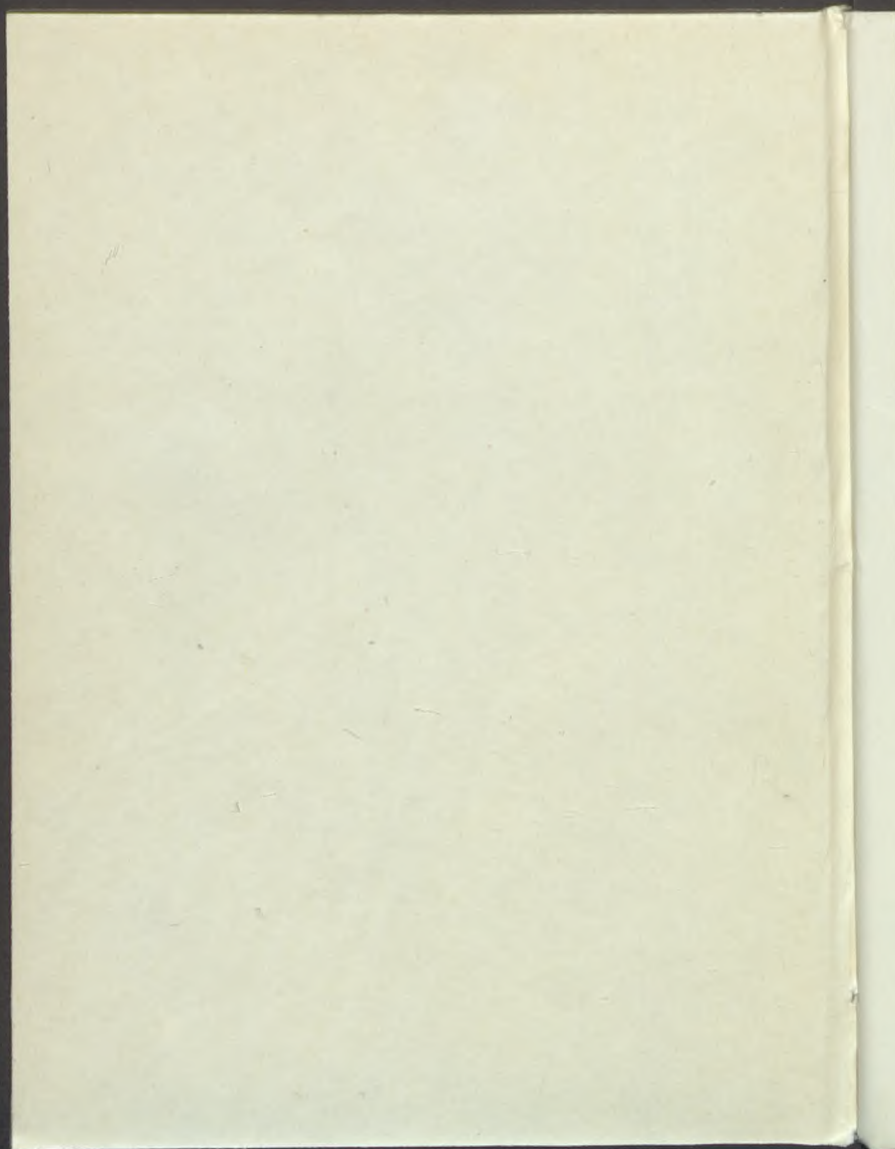
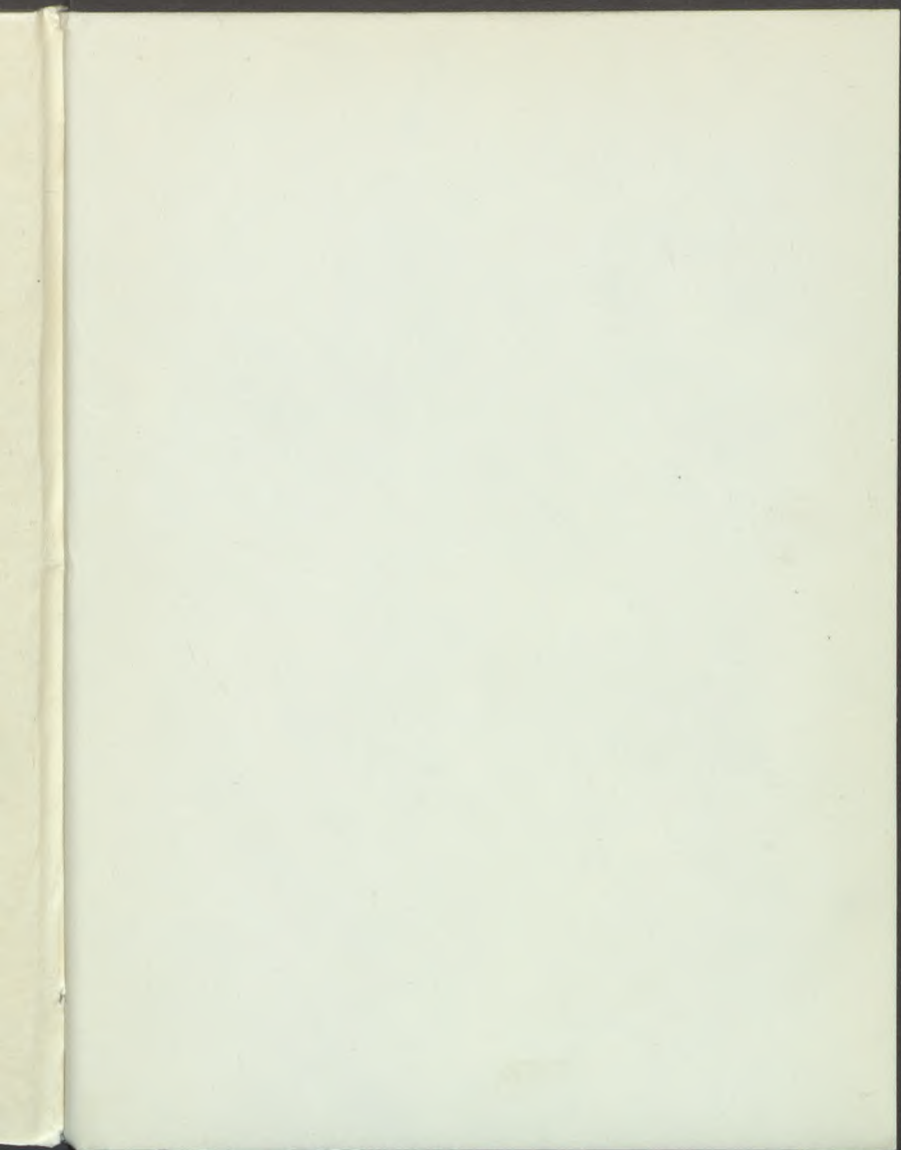
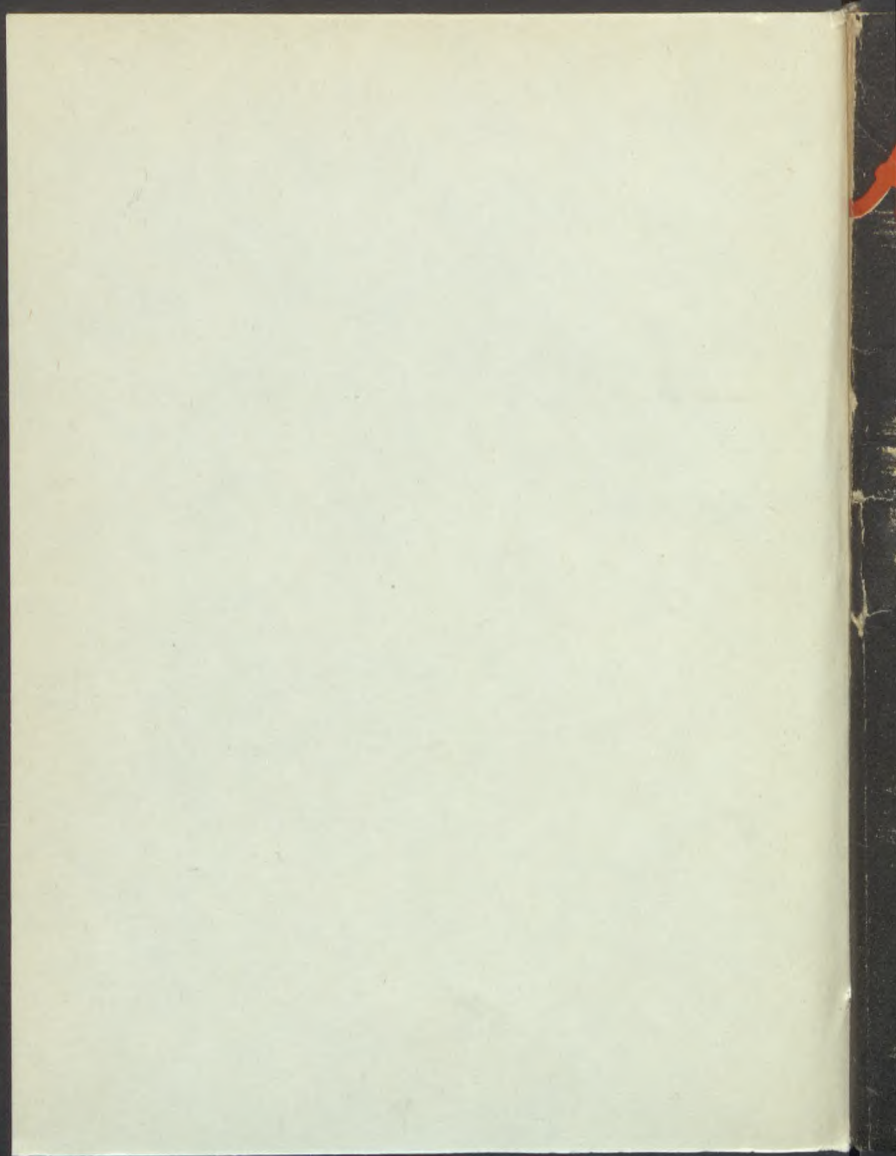

11244

178

GOSZTONYI ADAM:

A Magányos Tarkas

178

11.244 / 178 ✓

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknapló	
1935	6v. 3224 SZ.

A MAGÁNYOS FARKAS

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

be

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk.

Ishát a fordítás és a filmesítés jogát is

A fődíjat Kner Albert készítette.

Foto: Ufa.

Megjelenik hetenként kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztéssel és kiadásával felelős:

dr. M. Kovács Dénes

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hangárny Nyomda R. T., Budapest.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Vannak bűnök, amelyeknek titka sosem kerül napfényre.

Egy ember eltűnik. Egy nőt holtan találnak. Öngyilkosság, vagy gyilkosság?

A rendőrség nyomoz, de a rejtély sosem derül ki.

Amerikában úgyszólván mindennap akad egy ilyen misztikus haláleset. Nem csoda, hiszen New-Yorktól San Franciscóig és Floridától Alaszkáig sokezer amerikai városban százharminc millió emberi lény él, küzködik, nyomorog, barátkozik, vagy gyűlöl, szeretkezik, vagy gyilkol.

A lepedőnagyságú ujságok számára mindennap akad valami csemege. Philadelphióban például holtan találnak a lakásán egy középkorú hölgyet. Kiténik, hogy Mrs. Barney halálát fojtogatás okozta. A szerencsétlen nő válófélben volt a férjétől, teljesen egyedül élt és tízezer dollárnyi magánvagyonát, mely aranykőtvényekben volt, előző nap vette ki a bankból. Ez a pénz eltűnt.

Nem találja senki! Természetesen előveszik a megölt asszony válófélben levő férjét. Neki volt a legtöbb oka a bosszúra s a vagyon miatt is vitalkozások voltak. De a volt férjnél nem találják a pénzt, sőt alibit is tud igazolni s így a bíróság — kellő bizonyítékok hiányában — kénytelen felmenteni.

Dehát akkor ki ölte meg Mrs. Barneyt?

A titokról sosem lebben fel a fátyol, mint ahogy azt sem tudják megállapítani, hogy a gazdag és előkelő san-franciscói özvegy, Mrs. Ferguson halálát véletlen baleset okozta-e, vagy pedig bűntény lappang mögötte? Mrs. Ferguson autója ugyanis sétakocsizás közben váratlanul elromlott. A soffőr kénytelen volt a hegytetőn megállni, kiszállni a kocsiból s lemenni segítségért a hegy lábánál levő garázshoz. Mire visszatért a hegytetőre, a kocsi már nem volt ott, hanem roncsokban feküdt a szakadék alján s benne Mrs. Ferguson, véresen és holtan. Letaszította-e valaki a kocsit, vagy pedig Mrs. Ferguson maga próbálta megindítani s közben történt a szerencsétlenség?

Ezekre a kérdésekre a közönség ritkán kap feleletet. Az újságok foglalkoznak az esettel néhány napig, aztán újabb szenzáció akad és az előző bűnügyet mindenki elfelejti. Pár hónap múlva már a nevekre sem emlékszik senki...

Azaz mégis van valaki, aki pontosan emlékszik mindenre, nemcsak a nevekre, de az áldozat arcára is, minden kis körülményre, minden szóra,

amit az ujságok az ügyről közöltek és ez — maga a gyilkos

Csakhogy ő nem beszél róla senkinek...

2.

William a 8-ik Avenue és a 23-ik utca sarkán egy lunch-roomban reggelizett.

Nem lakott a környéken, csak ötletszerűen állt meg autójával ez előtt a Stewart-féle Cafeteria előtt, amilyen hasonló címtáblával és ugyanolyan berendezéssel száz más helyütt is van New-Yorkban.

Mind egyformák ezek az étkezőhelyek. Nagy terem ragyogóan tiszta csempefalakkal, hosszú, csillogó üvegpulttal, amely mögött fehérbe öltözött kiszolgálók sürgölődnek s ahonnan a kávé, a süteményt, vagy a megrendelt ételt a vendégnek sajátmagának kell elvinni az asztalához.

Az önkiszolgálás nemcsak azért vonzza a tömeget, mert meg lehet takarítani a borralalót, hanem azért is, mert gyorsabbá és egyszerűbbé teszi az étkezést. A tiszta márványasztalok mellett jól öltözött irodakisasszonyok, hivatalnokok, sőt jómódú üzletemberek is ülnek...

William a csillogó üvegpult elé lépett és sonkás tojást, majd kávé rendelt. A tányérral és csészével a kezében óvatosan haladt egy üres asztal felé, nehogy a mellette elsurranó éhes irodahölgyek valamelyike beleütközzék a könyö-

kébe. Amint letelepedett az asztalhoz, a fényes nikkal szalvétatartóból kivett egy papírszalvétát, óvatosan maga elé tette, aztán kiterítette maga elé a New York Journalt és jóízűen reggelizni kezdett.

William reggelijéhez hozzátartozott az ujság, amiből látszott, hogy rendszerető amerikai polgár. Egyébként egész külseje azt mutatta, hogy olyan ember, aki inkább olvasó szeret lenni, mint szereplője azoknak az eseteknek, amikről az ujságok írnak.

William külsején meglátszott a rendszeretet és a pedantéria. Tiszta, színes ing volt rajta, jól vasalt sötétkék ruha, amiből izlésesen ragyogott elő a diszkréten mintázott selyem nyakkendő. Öltözéke azt árulta el, hogy lelkiismeretesen követi az amerikai férfidivat szigorú szabályait, anélkül, hogy túlzásokra ragadtatná magát.

Ennek megfelelően gondosan borotvált arcának vonalai is teljesen szabályosak voltak. Olyan angolszász típusú arca volt, amit szépnek is lehetett volna tartani, ha ugyanakkor nem lehetett volna ezer és ezer hasonló férfiarcot összehámlálni New-York utcáin. Ami — női szemmel nézve — mégis különösebben érdekessé tette Williamot, a hullámos haja vo't, ami úgy ragyogott feketén, ahogy a puha kalapját letette maga mellé, mint a parkettáncos lábán a lakkecipő. Ez a fekete, jól fésült frizura és a szabályos archból derülten kivilágító szürke szemek talán még azt is indokolták volna, hogy William szerelmes hő-

sőket játsszon a filmen, ha nem látszott volna meg rajta — dacára a férfias soványságának, — hogy már túl van a harmincon, sőt valószínűleg a negyvenhez közeledik ...

William befejezte a tojásos sonkát, megtörölte száját a papírszalvétával és szüresölgetni kezdte a kávé. Közben lapozott egyet az ujságon, érdeklődve átfutotta a híreket a betörésekről, emberrablásokról, gyilkosságokról, aztán cigarettára gyújtott.

Amíg a füstfelhőt maga elé fújta, körülnézett a teremben. A mellette levő asztalnál egy platina-hajú irodistalány habzsolt egy édes süteményt. Oldalt egy kövér, kopasz üzletember és egy idősebb hölgy osztózkodott valami tojásos ételen. És távolabb is mindenki nyugodtan evett és senki sem nézett William felé ...

William ajkán valami furesa, hideg mosoly jelent meg egy pillanatra, aztán rögtön eltűnt onnan.

— Vajjon ilyen nyugodtan ennének-e? — gondolta magában fölényesen — ha tudnák, hogy egy gyilkos van jelen a társaságban ...?

9.

William nem félt attól, hogy ez a gondolat elárulja. Az arca époly közönyös maradt, mint azelőtt és szemének nyugodt kifejezése sem változott.

William biztos volt a dolgában. Művésznek tartotta magát, a gyilkosság művészenek, olyan géniusznak, amilyen még sose volt azelőtt s akit nem lehet megfogni.

Először is: egyedül van. Mindig egyedül dolgozik. Ez máris óriási előny.

Ki volt az, Ibsen, vagy Strindberg, aki azt mondta: erős vagyok, mert egyedül vagyok...? Mindegy, nem fontos, hogy hol olvasta, a lényeg az, hogy ő is folytonosan érzi ezt a felsőbbrendűséget magában! Ő a Magányos Farkas, ki egyedül csatangol és les áldozatok után...

Volt-e valaha gyilkos, aki olyan körülményesen, olyan programszerűen, olyan kiszámított pontossággal készített elő gyilkosságot, mint ő? Nem is fogták meg, mert nem hagyott ki semmit a számításból! Úgy kidolgozta az egész tervet, mint a mérnök egy komplikált gépezet tervrajzát, mielőtt hozzákezd a munkához.

Elsősorban is olyan nőt választott ki áldozatul, aki távol él a rokonaitól és nincs senkivel olyan viszonyban, hogy elmondaná neki a szívügyeit. Mikor megismerkedtek, Mrs. Barney már különváltan élt a férjétől, de még nem voltak törvényesen elválva, tehát bizonyosra vehette, hogy nem fog fecsegni arról, hogy viszonya van egy Philip Doherty nevű értékpapírügynökkel.

William ugyanis volt annyira elővigyázatos, hogy nem a saját nevén mutatkozott be az aszszonykának, mikor megismerkedett vele a Philadelphiába robogó autobuszon...

Jók ezek a vidékre menő, nagy autóbuszok! Az emberek hamarabb összehajolnak a hosszú út alatt, mint a vonaton, ahol zárkózottak és hidegek az utasok. Az autóbuszokon az első pár órai rázkódás után olyan hangulat fejlődik ki, mint valamikor a postakocsikon: az emberek önkéntelenül is beszélgetni kezdenek. Talán az okozza ezt, hogy szorosabb közelségbe kerülnek egymással, mint a vonaton. Az emberek véletlenül hozzáér a szomszédjához, különösen, ha nő az illető, majd bocsánatkérés következik, amire egy zavarodott mosoly a felelet.

William az első pillanattól kezdve ösztönszerűen érezte, hogy Mrs. Barney alkalmas személy a céljaira. Mire Philadelphiába érkeztek, már tudta, hogy Mrs. Barney különváltan él a férjétől és hogy tízezer dollárnyi aranykőtvénye van. Természetesen nagyrészt William zsenialitásán múlt, hogy az asszonyka olyan gyorsan felmelegedett. William ugyanis, mikor látta, hogy Mrs. Barney az újságban a kötvények árfolyamát nézi, már eldöntötte magában, hogy mint értékpapírigényzők fog bemutatkozni...

Igy történt, hogy Mrs. Barney az első pár szó után a kötvényeiről kezdett beszélni vele s aggódva kérdezte, hogy mi oka lehet a papírok gyengülésének az utolsó időkben? William mosolyogva és felsőbbbségesen megnyugtatta, hogy nem kell félni, mert azok az aranyszélű kötvények, melyek Mrs. Barney birtokában vannak, végeredményben szilárdak maradnak...

Mrs. Barney hálás szemekkel köszönte meg a felvilágosítást. William később kijelentette, hogy szívesen, sőt ingyen segédkezik, ha Mrs. Barneynek bármire szüksége van. Ő úgyszintén Philadelpiában marad most két hétig, ha tehát Mrs. Barney ki akarná cserélni a papírjait, vagy el akarná adni őket, úgy hajlandó neki elintézni anélkül, hogy a szokásos jutalékot felszámítaná.

Amíg ezt mondta, gyengéden megszorította Mrs. Barney kezét, majd zavartan elengedte, mint aki szégyeli, hogy elárulta az érzelmeit. Mrs. Barney ekkor már mosolygott és hálás, meleg pillantással nézett a férfi arcába, mintha azt mondaná:

— Megérttem, hogy tetszem magának! Nincs azon mit szégyelni... Elfogadom az ajánlatát, segédkezhet nekem, szívességeket tehet és cserébe megengedem, hogy udvarolgasson... Úgyszintén szükségem van egy kis szeretetre...!

Szegény, naiv kis Mrs. Barney!

Két hét múlva, mikor a bejáró takarítónő csöngetett a lakás ajtaján, nem kapott feleletet. A takarítónő gyanúsra talált a dolgot, felhívta a házfelügyelőt és azzal együtt benyitott a lakásba. A hálószobában nagy esend fogadta őket. Mrs. Barney az ágyon feküdt lelógó karokkal. Külső erőszak, fojtogatás alig látszott rajta. A halottkém mégis megállapította, hogy fulladás okozta a halált. Talán a párnákkal fojtották meg, talán azzal a szállal, amit ott találtak meg az ágy végében...!

De ki ölhetette meg? Nem láttak senkit se bemenni, se kimenni. Persze, mert William, illetve Philip Doherty, értékpapírügynök nagyon diszkréten viselkedett. Mrs. Barney is vigyázott, ő sem akarta a világgal tudatni, hogy egy férfit megajándékozott a bizalmával — és a lakása kulcsával...

Senkinek sem volt tudomása a kéthetes ismeretségről, William szívós és eredményes udvarlásáról, mert William vigyázott — már csak Mrs. Barney jóhírneve érdekében is — hogy senki ne lássa őket együtt. Mikor látogatóba ment az asszonykához, akkor is úgy surrant be a kapun, hogy senkise lássa s amikor a hidegvérűen végrehajtott gaztett elkövetése után — zsebében a közben eladott kötvények árával — távozott, óvatosan húzódott meg a hallban, amíg tiszta volt a levegő és kimehetett anélkül, hogy valaki meglátta volna...

William másnap már nem is volt Philadelphiában. Még aznap este repülőgépre ült és még fel sem fedezték a gyilkosságot, mikor már New Yorkban volt. Az útlevele — amely persze az igazi nevére szólt, — már egy hete a zsebében volt, csak a hajójegyet kellett megváltani, ami igen egyszerű, ha az ember zsebében pénz van...

A New York Herald párisi kiadásában olvasta a rejtélyes philadelphiai gyilkosságot és a Cafe de la Paix terraszán együtt csodálkozott a többi amerikaival a nyomozás eredménytelenségén. A pénze ekkor már egy francia bankban volt le-

féve alacsony, de biztos kamatokra, amik jól fognak jönni, ha egyszer kedve lesz majd nyugalomba vonulni és munka nélkül élni...

Egyelőre azonban még tettvágyat érzett magában. Amint az első napok lázas, titkolt izgalma megennyhült az idegeiben, úgy érezte, hogy a tízezer dollár elkölteni való pénznek elég csinos summa, de vagyonnak igen kevés. Legalább száz-ezer dollárja lenne! Akkor majd nyugalomba vonulhat. De addig még kell egy pár sakkhúzást csinálnia!

Hat hónapi tétlen élet után nem volt többé maradása Európában. Vissza Amerikába...! Munkára fell...

4.

A második gyilkosság komplikáltabb volt, mint az első, de ekkor már gyakorlata volt Williamnak. Az első esetben még aggályai voltak és miközben Mrs. Barneynek udvarolt, hogy megnyerje a bizalmát, többször gondolt arra, hogy nem lehetne-e megoldani az esetet egyszerűen úgy, hogy elloppja a kötvényeket, vagy a tízezer dollárt?

De érezte, hogy minden ilyesmi csak félmegoldás lenne és azt eredményezné, hogy a tettes végre is hurokra kerülne. Hiszen egészen bizonyos, hogy Mrs. Barney nem tartaná többé titokban a dolgot, amint észrevenné, hogy vagyonkaja elveszett! A halott azonban nem beszél. A

halál a legjobb biztosíték arra, hogy senki sem tud meg semmit abból, ami köztük lejátszódott....

De ezen a hideg elgondoláson kívül volt még valami más is, ami arra készítette Williamot, hogy az asszonyt megölje. Annyiszor tervezte a dolgot, annyszor képzelte maga elé, amint a sálat az asszony puha, kövérkés nyakára szorítja, hogy végül is valami vérszomjas vágyakozás fogta el, valami titokzatos erő szinte kényszerítette rá, hogy a sokszor elképzelt bűnt megvalósítsa abban a pillanatban, mikor az előkészített alkalom megérkezett...

A második esetben már nem is habozott, hidegyérően tervezgetett és pontosan tudta, hogy mit kell csinálnia. Először is ki kell választani a megfelelő típust. Az egyedülélő gazdag nőt. Aztán meg kell nyernie a bizalmát. Ezt most már egész jól tudja csinálni, mert úgy látszik, hogy ezek a fajta nők ösztönszerű bizalmat éreznek vele szemben. Megakad a szemük a hullámos hajon, a világos színű, derülten néző szemeken, a közönséges, de gondosan borotvált, tiszta férfiarcon. Ezeknek a nőknek a szemében ő lovag, aki a titkos, édes, romantikus szerelmet hozza az életükbe. És ezek közül a nők közül egy sem sejti, hogy a szürke szemek mögött a halál hidegsége bujkál...

William a második esetben már nem is csodálkozott, hogy meg tudja nyerni áldozata bizalmát.

— Érték hozza — gondolta magában egyszerre.

rűen. — Amerikában az a fontos, hogy az ember specializálja magát, ha ért valamihez. Vannak, akik az orvostudomány valamelyik ágában, vannak, akik a bankrablásban specializálják magukat. Ismerem a nőknek azt a típusát, akiknek én kellek, tehát ebben az ágban specializálom magam. Ez a terület tökéletesen biztos a számomra. Titkos szerelemről van szó, tehát a nő egész biztosan hallgat. Ha pedig végeztem vele, akkor még biztosabban hallgat. Levelek nincsenek, tanu nincs, tehát nem marad semmi nyom. A Magányos Farkas eltűnik, az úgy be van fejezve.

A második eset azért volt eleinte komplikált, mert a hölgyet nehéz volt megközelíteni. Mrs. Ferguson az előkelő társasághoz tartozott és Williamnak nem volt alkalma, hogy társadalmi úton kerüljön a közelébe. De nem is igen találta volna alkalmasnak azt, hogy valami társaságban kerüljön össze a dúsgazdag özvegygel. Akkor be kellett volna valakivel mutattatnia magát Mrs. Fergusonnak s ebben az esetben már egy harmadik személy is szerepelt volna. William azonban mégis meg akart ismerkedni az özvegygel, akit felékszerezve látott meg egy színházban. Az özvegy hervadó nyakát vastagon takarták a gyönyörök s a karja a csuklójától a könyökéig tele volt szikrázó briliánsokkal...

William aznap este álmatlanul forgolódott ágyában és Mrs. Ferguson ékszereire gondolt. Törte a fejét. Egy hétig tartott, amíg tervével elkészült és hozzáfogott a megvalósításhoz.

Pár nap múlva már okmányai voltak, amelyek James Donahue névre szóltak. Az okmányok azt is bizonyították, hogy James Donahue mérnök volt. Ezekkel az okmányokkal jelentkezett William az özvegnél — állásért. Mérnök ugyan, de hajlandó elfogadni akármilyen állást. Szívesen beáll akár sofförnek is...

William jól számított. Fekete, hullámos haja és nyílt arca nem tévesztette el hatását. Az eset romantikája is erősen hatott az özvegyre. Az eddigi sofförrel úgysem volt megelégedve. És William olyan szimpatikusnak látszott...

William a következő héten már Mrs. Ferguson sofförje volt. Tapintatos volt, keveset beszélt s amikor Mrs. Ferguson mégis beszélgetésbe eredt vele, néhány bizalmas szó után misztikusan elhallgatott. A nők szeretik a rejtelmes férfiakat. William jól tudta éreztetni az özvegygel, hogy ő csak testileg sofför, csak addig szolgál, amíg a fizikai munka tart, lélekben azonban magasabbrendű ember...

A harmadik hónap végén már viszonya volt az özvegygel, akinek hízelgett William szemmelátható szerelmé. Ez a szerelem azonban csak négy-szem között nyilatkozott meg. William olyan diszkrét volt, mint egy tökéletes uriember. Egy pillantással, egy mozdulattal sem árulta el magát, s vigyázott, hogy a házbeliek közül senki se sejtson semmit arról a kapcsolatról, ami az özvegyhez fűzte.

A hatodik hónapban egy vasárnap délután,

mikor az alkalmazottak közül senki sem volt a házban, William érezte, hogy a nagy pillanat elérkezett. Mrs. Ferguson ajka szomjas vágyakozással tapadt William szájára. Nem is volt ideje megijedni, a rémület csak egy pillanatra tükröződött fel a szemében, a torkából egy halk, elfulladt sikoly tört ki, mikor a selyemsál vad szorítással ráhurkolódott a nyakára.

William összeszedte az ékszereket. Nem vitte el valamennyit, csak a legértékesebb darabokat, amikből majd kiszedheti a briliánsokat és feltűnés nélkül eladhatja külföldön... Mindössze vagy tizenötezer dollár értékűt... Kinek fog ez feltűnni? Ki tudja, hogy Mrs. Fergusonnak harmincezer, vagy ötvenezer dollár értékű ékszere volt-e?

Mikor egy negyedórával később az elegáns, sötétkékre lakkozott autó sétakocsizásra vitte Mrs. Fergusont, senki sem sejtette, hogy egy párnákkal megtámasztott holttest ül benne. William felhajtott a hegytetőre, megállt és a holttestet odaültette a kormánykerék mellé.

Az autó meredek lejtőn állott, de úgy, hogy a hátsó része alacsonyabban feküdt, mint az orra. Még nem voltak ugyanis egészen a hegy tetején, ötven-hatvan méter hiányzott és ezt a rövid távot William már nem akarta megtenni. Ő tudta, miért!

Hidegen, nyugodtan dolgozni kezdett. Kiemelte a szerszámos ládát, kivette belőle a nagy csavarhuzót, beleillesztette az útmenti sziklafal

egy kis részébe és addig feszítette rádölvé testének teljes súlyával, amíg a csavarhúzó középen eltört. Akkor visszatette a szerszámok közé.

A kormányhoz lépett, a kéziféket jól behúzta és az indítókart hátranyomta. Ha az autó megindul, hátrafelé fog szaladni. Az autó mögött pár lépésre éles útkanyarulat volt, amelyet csak vékony fakerítés övezett, mögötte feneketlen szakadék. Már-már meg akarta indítani a kocsit, amikor a kormány alatt levő órára esett a pillantása. Ezt még el kell intézni! Ha az autó lezuhan, az óra egész biztosan meg fog állni és mutatni fogja azt az időt, amikor a „szerencsétlenség” történt. Már pedig ez könnyen végzetessé válhat. Úgy kell feltüntetni a dolgot, mintha a baleset az ő távozása után 10—15 perccel később történt volna.

Előreigazította a mutatót egy negyedórával, azután begyújtotta a motort és a kéziféket ki rántotta.

Az autó hátrálni kezdett és teljes sebességgel megindult az útkanyar felé, Reccsenés. A fakorlát szilánkokra tört és a kocsi eltűnt a szakadék szájánál. William még odaszaladt és utánanézett. Látta a lefelé zuhanó autót, tőpba robaj ütötte meg fülét, azután csend. Megindult a hegy lábánál levő garázs felé.

Egy félóra múlva a garázshoz ért. Pizskos ruhájú montőr fogadta. William felmutatott a hegyre.

— Odafent elakadt a kocsim! A motorral tör-

lőnt valami hiba! Jöjjön fel velem valaki és igazítsa meg!

A montőr végignézte.

— Maga softőr?

— Igen!

— És nem tud egy motordefektet egyedül megcsinálni?

William türelmellen lett, de visszatartotta magát. Csak semmi feltűnés! Nyugodtan válaszolt:

— Meg tudtam volna magam is javítani, de eltört a csavarhúzó.

A szerelő dörögött valamit magában és fel-szedelőzködött.

— No menjünk! Hol történt az a dolog?

— Fent, a csúcsnál!

— Lecsúszhatott volna motor nélkül!

— Próbáltam, de vagy ötven méterrel a csúcs előtt ért a defekt és így csak hátrafelé csúszhat-tam volna le! Viszont féltem, hogy begyullad a fék! Megpróbáltam visszahátrálni arrafelé, amer-ről jöttünk, de aztán meggondoltam! És az asszonyom se engedte! Azt mondta, hogy hoz-zak segítséget!

A szerelő megvakarta a fejét.

— Hiszen rendben van, de az a csúcs legalább egy órányira van ide!

William körülnézett a garázsban.

— Hát csak van itt valami alkalmatosság, amin felevezhetünk!

— Motorbiciklin fogunk menni!

A montőr összeszedte szerszámjait, kitolt egy

őcska motort a garázs elé, William a hátsó pótülésen helyezkedett el és nagy pófékeléssel megindultak a hegycsúcs felé.

Odaértek. A szerelő fékezett, William leugrott az ülésről és körülnézett.

— Érthetetlen! — mondta hangosan. — Itt állt a kocsi!

— A szerelő vállat vont.

— Talán az asszonyának sikerült elindítani a motort és elment!

— Igen, igen, az lehet! Mrs Ferguson mindig büszkélkedik avval, hogy ért az autóhoz... Pedig, köztünk szólva, nem is konyít hozzá!... De lehet, hogy megpiszkálta az indítót... tudja, hogy szokott ez lenni... és a motor megindult!

A montőr megrázta a fejét.

— Akkor találkozoznunk kellett volna vele!

Körülnézett az úton. Egyszerre felkiáltott.

— Odanézzem!

És az utat szegélyező fakerítésre mutatott.

— Ma reggel mentem erre, akkor még ez nem volt így!

A kerítés kitört részéhez szaladt, William utána. Egyszerre a homlokára esapott.

— Rettenetes! Ez a szerencsétlen nő! Pedig megmondtam neki, hogy hagyja békén a kocsit, amíg távol leszek! Megindította a motort és nem állította egyenesre az indítókart, amely pedig hátmenetre volt behúzva, mert először vissza akartam csúszni a völgybe!

A két férfi kihajolt a szakadék felé. Először a

szerelő vette észre a mélység alján fekvő felborult kocsit.

— No, ennek már vége van!

William hallgatott.

A montőr eljött a kerítéstől.

— Gyerünk vissza a garázshoz! Innen meg se tudjuk közelíteni a kocsit! Úgysem hiszem, hogy az asszonyában van még élet! Mindenesetre értesíteni fogjuk a mentőket!

Begyújtotta a motort, William felkapaszkodott rá és megindultak lefelé.

*

Később — a vizsgálat során — William nyugodtan vallotta, hogy a hegytetőn valami baja történt a motornak, nem tudta megigazítani, mire Mrs. Ferguson utasítására lement a hegy lábánál levő garázsba, hogy az ott levő mechanikust felhívja...

Ezt a vallomást a garázsban levő mechanikus tanúsága is megerősítette. A mechanikus Williammal együtt ment fel a hegytetőre, de akkor már az autó roncsokban hevert a sziklás meredek alján. Az, hogy Mrs. Ferguson összeroncsolt bonttette a kormánykerék mögött fekvő, azt bizonyította, hogy a szerencsétlen özvegy megpróbálta sajátmaga elindítani a kocsit, ami nem sikerült, illetve túlságosan is sikerült neki...

Williamot elbocsátották a rendőrségről és elbocsátották az állásából is. Az örökösök ugyanis

átvették az özvegy vagyonát és nem tartották igényt többé William szolgálatára.

Williamot nem nagyon búsította el ez a csapás, hogy elvesztette az állását. Átsietett Európába, hogy a briliánsokat eladja s az értük kapott pénzt elhelyezte a többi mellé a bankban...

5.

William körülhordozta szemét a lunch-room közönségén.

— Vajjon van-e köztük rajtam kívül még valaki, aki már ölt? — gondolta magában fölényesen nyugodt arccal.

Nem szokott ilyeneket gondolni rendes körülmények között, de most minduntalan eszébe jutottak az elmúlt esetek. Valószínűleg azért, mert e pillanatban újabb prédára indult. Egy régen kidolgozott, előkészített terv érkezett el a megvalósuláshoz...

Eloltotta a cigarettáját, kifizette a pénztárnál a reggelijét és a felöltőjével a karján nyugodtan és derült arccal ment ki az utcán várakozó autóiához.

Kétszemélyes, szürke roadster volt, se nagyon rossz, se nagyon jó autó, olyan amiből millió fut az amerikai országutakon. Ez is hozzátartozott William rendszeréhez. Olyan autót kell tartani, ami nem kelt feltűnést. Amit nem figyelnek meg az emberek s ha látja is valaki az országúton,

nem tud visszaemlékezni rá, hogy milyen gyártmányú kocsí lehetett...

A kocsí is, a benne ülő szürkekalapos gentleman is egyszerűen, természetesen hatott a szemlélőre. Senki nem vett tudomást róla, senkinek nem akadt még a szeme rajta és William mosolygott magában, mikor rálépett az indítóra és a roadster megindult vele a széles avenuen észak felé.

William eltűnődött magában. Ebben a nyüzsgő tömegben ő tudja egyedül, hogy mi készül?

Prédára megy...

Az autó sebesen halad a felsőváros felé. Még egy félóra és ki fog érni a White Plains Roadra. Aztán négy-öt órai sebes hajtás és eljut New York állam északi részébe, a Catskill-hegyekbe.

Délután lesz, mire odaér egy magányos villához, ahol egy nő vár rá. Egy boldogságtól remegő lány, aki a vőlegényét várja...

6.

William szemei előtt felmerült a menyasszonya arca. Egy kedves, kissé öregedő lány...

Félévvel ezelőtt találkozott Marion Francissal. A hajón ismerkedtek össze, mikor William a briliánsok értékesítése után visszafelé jött Európából...

Természetesen első osztályon utazott, nem

annyira a luxus és a kényelem miatt, mint inkább az üzlet kedvéért. Már a hajóra azzal az előérzettel szállt fel, hogy az utasok között meg fogja találni a neki megfelelő magányos nőt, az új áldozatot.

Valóban talált is egyet, de csak a második napon fedezte fel, miután a Berengária elindult Cherbourgból, az angol partok világító tornyai sem hunyorogtak már vörös fénnel az éjszakában és a sirályok — a tengeri hajók örök kísérői — is elmaradoztak mögöttük.

A Berengária fáradhatatlanul hasított a nyílt tengeren a tajtékosan habzó, acélkék hullámokat és a tisztára surott, üvegablakú födélzetem fel és alá sétáltak az utasok, hogy a tengeri betegség legyőzzék. Némelyik reggeltől estig rőtta a sétányt, mintha csak azt ambicionálná, hogy gyalog tegye meg az egész utat az Atlanti Óceánon keresztül...

Mások elnervultan feküdtek a fedélzeti nyugszéken, megadva magukat annak a bágyasztó érzésnek, mely a hajón elfogja az embert. amikor a hajó csöndes, de szüntelen remegését érzi és a szeme nem lát mást, mint azt a, hol le-süllyedő, hol felemelkedő kék vonalat, a láthatárt, ahol a nyughatatlan víztömeg az éggel összeölelkezik...

Az üvegablakkal elzárt sétány olyannak látszott e pillanatban, mint egy szanatórium verandája. Csend honolt a födélzeten, a férfiak szemükre húzott sapkával feküdtek a vászon-széke-

ben, a nők pedig ölükbe ejtve a hajókönyvtárból kivett könyvet nézték az ablak előtt furcsa alakban tovaszálló felhőket, amelyeket fáradhatatlanul űzött az Óceán fölött szabadon fűtülő szél...

William itt látta meg egy nyugszékben először a lányt. Látszott rajta, hogy már nem egészen fiatal, hogy harminc felé közeledik, de még mindig rendkívül bájos, megnyerő, sőt szépnek is mondható.

De mégse volt az a bizonyos vénlány-típus.

Nem volt száraz és sovány, a szája körül sem látszott keserűség és a szemében a vénlányok szokásos ridegsége helyett inkább ártatlan félténység tükröződött. Ahogy felnézett, a távolban futó felhőket követve pillantásával, világosbarna szemében álmodozó ártatlanság csillogott, mintha megőrizte volna mostanáig kislányos naivitását. Az arca is kerek, gömbölyded volt, mint egy gyermeké. Felnőtt, önálló nő, aki megmaradt gyermeknek!...

William eleinte úgy tett, mintha észre sem venné. Nem nézett rá merész, flörtölő pillantással — sokkal tapasztaltabb és óvatosabb volt, sem hogy ilyen durva módszert alkalmazzon — csak fel és alá sétálva a fedélzeten, oldalról figyelte egy-egy lopott pillantással.

Megállapította, hogy a lány — ha el is hagyta már azt a kort, amikor fésző bimbóhoz lehetett volna hasonlítani — még mindig határozottan bájos jelenség, szőke hajával, lágy és

finom mozdulataival, amit stílusosan egészíteneK ki a puha, nőies, kis kezek . . .

William gondolatban szinte csettintett a nyelvvel. Meg volt elégedve a szemlével. Igen, a nő határozottan csinos . . .

Ez nem volt mellékes körülmény, mert bár William csak a nők pénzére áhítozott, a mestersegheli művészet bühságával súlyt helyezett arra is, hogy az áldozatai ne legyenek csúnyák. Mrs. Barney és Mrs. Ferguson sem nélkülöztek némi bájta. Ez megkönnyítette William helyzetét, mert udvarlás közben inspirálta, úgy hogy néha szinte megelégedve a végső célról, majdnem őszintén érezte, hogy szerelmes beléjük . . .

A Berengária ebédlőjében felhangzott az ebédet jelző csengetés.

A nő felkelt a nyugszékéből, lágy mozdulattal megigazította széthulló szőke haját, majd összefogta magán a sárga, teveszőr kabátot és bement a kabinjába.

William megvárta, amíg a fődélzet kiürül, aztán odament a nyugszékhez, ahol az előbb a lány ült és megnézte rajta a fejcédulát.

„Miss Marion Francis“ — olvasta rajta.

— Tehát Marion Francisknak hívják és még lány, ahogy sejtettem — állapította meg magában.

Később a stewardtól elkérte az elsőosztályú utasok névjegyzékét, mely aranvszegélvű, merített papírra volt nyomva — A Berengáriát ábrázoló, finom rézmetszettel a címlapon — mint egy

béli emlékfüzet. Ebben is egyedül szerepelt Miss Marion Francis...

A fő-steward még egyéb felvilágosítással is szolgált. Elmondta, hogy Miss Marion Francis nem először van a hajón, már többször utazott rajta, de mindig egyedül...

William nem érdeklődött tovább, nem akart feltűnést kelteni, neki annyi is elég volt, amit megtudott. Megállapította belőle, hogy a lány gazdag, mert különben nem utazna első osztályon s bizonyára egyedül áll a világon, különben nem utazna egyedül. Valószínűleg kapott valami örökséget és abból él. Talán azért is maradt lány, mert nem mert férjhez menni. Ügylátszik mindig attól félt, hogy nem önmagáért szeretik, hanem a pénzére pályáznak...

Később, mikor megismerkedett Marion Francis-sal, beigazolódott, hogy nagyjában helyesen következtetett.

Az ismerkedés az ebédlőben következett be.

Kevés utas volt és Marion egyedül ült egy kisebb asztalnál. William ügyesen elintézte, hogy az ő helyét is annál az asztalnál jelöljék ki. Jelentkezett az ebédlőterem stewardjánál és kifogásolta az eddigi helyét, hivatkozott valami huzatra, amit a feje fölött levő ventilátor okozott és diplomatikusan — némi borra való segítségével — elrendezte, hogy Marion asztalához találják az ebédlőt.

A lány csodálkozva pillantott fel, amikor másnap reggel asztaltársát megpillantotta. Eddig

egyedül volt és most egy idegen gentleman áll vele szemben. Williamnak úgy rémlett, mintha a lány arcán valami kellemetlen zavar, sőt ijedtség futna át.

— Félénk a kedves — gondolta magában.

De Marion félénksége csakhamar eltűnt. William ugyanis nem viselkedett tolakodóan és nem próbált rögtön ismeretséget kötni. William jól tudta, hogy minden nővel szemben másként kell viselkednie. Vannak, akikkel szemben csak melegséggel lehet elérni valamit, viszont másokat csak gyengéden szabad megközelíteni, mert érzékenyek, mint a csiga és az első érintésre megközelíthetetlenül visszavonulnak az elzárkózottság páncélházába. És Marion ezek közé tartozott...

William ösztönszerűleg megérezte, hogy nem szabad sietni, mert ezzel csak elrontaná a dolgot. Türeelmesnek kell lennie és meg kell várni, amíg a nő hozzászokik a közelségéhez és ezzel együtt bizalmat kezd éreznie iránta...

Másnap reggel Marion arcán már nem jelent meg az a kellemetlen vonás, mikor Williamot ott látta ülni az asztalnál. William ekkor udvariasan köszönt és Marion egy alig észrevehető udvarias mosollyal bólintott.

— Már melegszik — gondolta William magában.

Marion tejet reggelizett. Nem evett sonkát, tojást, szalonpát, füstölt halat és azt a sok egyéb különlegességet, amit a dús angolszász étlap sze-

rint a többiek reggelire összeettek, csak egy pohár tejet ivott.

William finom ötlettel szintén egy pohár tejet rendelt.

A közös étkezésbeli izlés láthatatlanul és beszélgetés nélkül is valami szimpátiaárammal telítette meg a levegőt közöttük, Marion kellemes csodálkozással látta, hogy ez a férfi nem olyan, mint amilyenekkel eddig volt dolga, akik mohó étvággyal töltik meg a gyomrukat, vastag hasukat esznek már kora reggel, mint a ragadozók, aztán pedig erős szivarra gyujtanak, melynek füstje köhögésre ingerli a női torkot...

Marion a tejespoharat ajkához emelte és szinte elpirulva kapta magát azon, hogy a férfi ugyanakkor emeli fel a saját poharát.

Egymásra tévedt a pillantásuk.

William világosszürke szemei derülten, bizalmas nyíltsággal mosolyogtak a lány felé, miközben poharát kissé felé nyujtotta, mintha jelképesen koccintana a tejes pohárral.

— Egészségére — mondta kedvesen.

— Egészségünkre! — mosolygott Marion és felhajtott pár kortyot. — Mintha jobban esett volna neki ez a tej most, mint tegnapelőtt, amikor még egyedül ült itten...

Egy óra mu'va már együtt ültek a fedélzeten. Kiderült ugyanis, hogy a nyugszékük is véletlenül egymás mellett van. Marion arcán határozottan látszott, hogy kellemesen érinti ez a fedezés.

Gyermekes, ártatlan pillantása most már nem mutatott semmi bizalmatlanságot. A női agy ritkán működik logikusan s így Marion bizonyára nem is gondolt arra, hogy miért nem volt a férfi nyugágya még tegnap az övé mellett és hogy került most oda?

Látszott a lányon, hogy nem gondolkozik ilyesmin és nem is sejti, hogy Williamnak ez újabb borraválóba került...

7.

Hosszú beszélgetések következtek a fedélzeten. Marion elmondott mindent, feltárta egész életét. Pedig William nem kérdezett sokat és egy pillanatra sem mutatta, hogy milyen fontos a számára minden információ. Ő csak ügyesen terelte a beszélgetést, úgy, hogy a lány mindent elmondjon magáról.

William hallgatott, érdeklődve és melegen. Tudta, hogy azt tartják a legjobb társalgónak, aki élvezettel tudja hallgatni a másikat. Ő csak arra vigyázott, hogy olykor-olykor tápot adjon a beszélgetésnek.

Marion bizalma pedig egyszerre kinyílt, mint a virág a napfényben. Valóban árva volt, már kiskorában s talán ez tette félénkké és bizalmatlanná az emberek iránt. Nem nőtt fel családi környezetben és soha nem állt hozzá közel senki, aki előtt bizalmasan megnyilatkozhatott

volna. Vannak ugyan távoli rokonai, de azok valahol Délafrikában élnek, Cape-Townban. Mikor nagykorú lett, átvette örökségét, egy családi világot Newyork állam északi részén, a Catskill-hegvekben és nyolcvanezer dollárt. Aztán utazgatni kezdett a világban, hogy megismerje. Érdeklődve szemlélte az életet, amely azonban idegen maradt számára. Úgy nézte az egész világot, mintha egy kiállításon járkálna: minden nagyon érdekes, szép, de sokszor szinte fárasztó. Az emberek néha kedvesek, néha furesák, általában azonban részvétlenek és közönyösek...

Marion halkán, csendesen beszélt. Finom és kedves hangja volt. Ez a csendes és félénk hang hozzáillett az egyéniségéhez. Érezni lehetett belőle, hogy Marion csak kívülről nézi a világot, de nem részese a körülötte nyüzsgő életnek. És ahogy felmelegedett William iránt, ahogy egyre bizalmasabban beszélt, azt is érezni lehetett rajta, miként lesz egyre szerelmesebb a férfiba, aki megnyerte bizalmát, aki előtt végre megnyilatkozhat és kiöntheti a szívét...

Eddig is próbáltak közeledni hozzá férfiak, de azok mindig elhibázták valahol a dolgot, túl mohók voltak, túl korán kezdték neki szere'emről beszélni, úgy, hogy Marion ijedten és gyanakodva visszahúzódott. Aztán hozzászokott a magányosságához és egyre zárkózottabb lett. Maga sem volt vele tisztában, hogy történt az a esoda, hogy akadt egy férfi, aki megnyerte a bizalmát? Talán az volt a titka a dolognak, hogy Marion

Épp oly félénknek és zárkózottnak látta Williamot, mint önmagát. Az bátorította fel, hogy William olyan csendesen viselkedett, olyan keveset kérdezett s annyira látszott rajta, hogy nem akar utilársnője titkaiba tolnakodni...

És amint megtört a jég, amint Marion bizalma föléledt, egyre sürgetőbb vágyat érzett magában, hogy ezt a férfit bizalmasává tegye. Valami női ösztön volt ez. A közlékenység úgy tört ki belőle, mint egy rejtett forrás, mely a föld mélyében való hosszú bolyongás után virágos réten csobogva tör a napvilágra...

...A negyedik nap William egyszer rátette kezét Marion apró, fehér kezére. A kis kéz megrebbent, mint a madár, mely el akar repülni, de ez csak az első reflexmozdulat volt. Marion keze ott maradt és szerelmesen átmelegedett William nyugodt, férfias kezében.

...Az ötödik nap — este volt és a hold sütött — a hajó hátsó részén sétáltak, a nyitott fedélzeten. A Berengária a Golf áramon haladt keresztül, a levegő langyos volt és a tenger ezüst maszájának látszott a holdsütésben. William megcsókolta a lányt.

Marion nem húzódott el, nem védekezett, csak mozdulatlanul állt, a hold felé fordítva arcát, szűziesen lehunyt szemmel és nyitott ajka olyan volt, mint egy tikkadt virág, melyre most hull le az eredve várt zápor első enyhítő esőpöccje...

Mikor a kis vontató gőzösök behúzták a Be-

-rengária lomha testét a newyorki dockba. Marion és William már karonfogva nézték a fedélzetről az égbefúródó felhőkarcolókat...

8.

Newyorkban elváltak egymástól. William ugyanis hotelben szállt meg, míg Marion felutazott a Catskill-hegyekbe, a családi villába. De ez a válás csak pár napra szólt. Marion már sokkal jobban hozzászokott a férfi közelségéhez, semhogy — úgy mint régen, — bele tudott volna nyugodni a magányosságba. William számított erre és nem is csodálkozott, amikor sürgőnyt kapott Mariontól, hogy feljön Newyorkba.

Most két hét következett, ami Marion részére fele volt szépségekkel. Szerelmes volt és úgy viselkedett, mint aki csak most jön tudatára annak, hogy az élet milyen gyönyörű. Egész felolvadt ebben az érzésben és hálás volt a férfinak, aki továbbra is diszkrét volt, gyöngéd és figyelmes, de nem nyilatkozott.

William ugyanis látta és érezte azt, ami a nő lelkében végbemegy, de várt arra, hogy teljesen megérjen számára a talaj. Nem akart felsülni. Színházba vitte Mariont, utána pedig vacsora és tánc következett, hosszú sétaautózások, míg végül elérkezett a döntő pillanat.

— Marion... mi lenne, ha ezután mindig így együtt lennénk...? Szinte már el sem tudom

képzelni az életet maga nélkül... — mondta William.

— Én se — felelte halkán a lány.

Remegő hangja tele volt az évekig elfojtott és kilobbanó szerelem tüzével.

William megfogta Marion kezét, amely vonakodás nélkül, engedelmesen, szinte alázatosan simult a tenyerébe.

Aznap este — mint a fiatal és kezdő szerelmesek — kimentek a Central Parkba és leültek egy padra. Az őszi szél felhőket fújt a hold elé és Marion fázósan, kényeskedve bújt William mellére.

— Mikor akarod az esküvőt, Erwin? — kérdezte a férfitől remegő boldogsággal. (Ő Erwin Donald néven ismerte Williamot.)

— Minél hamarább, drágám — felelte a férfi — és lehetőleg titokban fogjuk tartani...

— Ahogy akarod, Erwin — felelte Marion engedelmesen.

Nem tűnt fel neki, hogy a férfi miért akarja titokban tartani eljegyzésüket? Amerikában divatos dolog, hogy a fiatalok titokban kötnek házasságot, ami romantikusabbá teszi a nászt és a mézesheteket. E pillanatban Marion is egész fiatalnak érezte magát, szerelmes volt és szinte boldognak látszott, hogy pusztán a szívére hallgatva, ilyen romantikus módon ugrik bele egy titkos házasságkötésbe.

William azonban még biztosabb akart lenni a dolgában és megismételte:

— Nem kell szólni senkinek semmiről, amíg meg nem esküdtünk ..

— Ugyan kinek szólnék? — nevetett Marion — hiszen nem is érintkezem jóformán senkivel. Otthon, a villában is teljesen egyedül vagyok, nincs más kivülem, csak Jenkins, az öreg kertész ...

— Neki se kell elárulnod, hogy férjhez megy, drágám. Hadd legyen meglepetve az öreg, ha utólag megtudja ...

William mindezt nyugodtan, természetes hangon mondta és közben figyelte Marion arcát. Nem sejt-e valamit?

De a lány arcán a gyanú árnyéka sem látszott.

William mosolyogva jegyezte meg:

— Kíváncsi vagyok, meg tudod-e állni, hogy ne mutass be az öregnek, mint a vőlegényedet, ha a jövő héten meglátogatlak a fészkedben.

Mert ekkor már megbeszélték, hogy William legközelebb kimegy látogatóba a hegyek között levő magános villába. William magában megállapította, hogy a véletlen ebben az esetben kitűnően a kezére játszik. Szinte tálcán kínálja oda neki ezt a nőt a negyvenezer dollárjával együtt. Alkalmasabb helyet el sem lehetne képzelni, mint egy magányos villát a hegyek között. Ki fog érdeklődni a világon, ha Miss Marion Francis eltűnik, megsemmisül? A délafrikai rokonok? Mire azok megtudják az esetet, ő már egy másik világrészben lesz. És ki tudja, hogy közte és Marion között milyen volt a viszony? ...

Ott van ugyan az öreg kertész, de hát azt majd csak elintézi valahogy. Éppen azért kell kimen-
nie a villába, hogy megnézzze ezt a harmadik
személyt. Talán valamilyen módon el lehet távo-
sítani, hogy ne legyen veszélyes a számára...

A következő héten Marion hazautazott és Wil-
liam két nap múlva megtette első látogatását a
catskilli villában. Mielőtt a házhoz ért, körül-
nézett.

A villa a hegyoldalon volt, sűrű fák között,
amelyek majdnem teljesen elfedték. Nyáron, a
ragyogó napsugárban kitűnő véde'met nyujtha-
tott a meleg ellen, de most — a nyirkos őszi idő-
ben — komoran hatott a régi kőépület. Az egész
tájékon valami halálos, ködös, nyomasztó csend
feküdt.

Nemcsak emberi szó, de még madárhang sem
hallatszott, a hegyek fölött szürke felhők úsztak,
a fák között panaszos sóhajással lebbent el a
szél, mintha csak színpadi díszlet volna az egész
— egy titokzatos gyilkosság színpadi díszlete...

William elmosolyodott.

Ennél keresve sem találhatott volna alkalma-
sabb helyet terve végrehajtására.

Ki fogja meglátni, ki fogja tudni, hogy itt
volt?

Az öreg, rozsdás, vasrácsos kapu siránkozó
csikorgással nyílt ki, mikor lenyomta a kilincset
s a kerti úton barázdás arcú, elhanyagolt kül-
sejű öregember totyogott eléje.

Jenkins volt, a vén kertész. Széles karimájú,

lyukas kalap volt a fején, amely alól kusza, ősz hajszálak csüngtek ráncos homlokára. A szemén törött üvegű pápaszem volt, amely mögött apró szemek villogtak.

Williamnak az volt a szándéka, hogy jól megfigyelje az emberét, de hirtelen az a zavaros érzése támadt, hogy az öreg figyelí meg őt. Vagy tévedett volna? Talán csak az a furcsa szemüveg teszi olyan kellemetlenné az öreg kertész pillantását...

— Halló, öregem — szólt hozzá William — vezessen Miss Marionhoz!

— Tessék? — mondta az öreg és a füle mellé tette a kezét. — Furcsa, reszkető hangja volt és amikor megszólalt, az arca bárgyú kifejezést öltött.

— Jöjjön, Erwin, jöjjön! — hallatszott egy csengő, boldogságtól vibráló hang a veranda felől.

Marion állt a verandán.

— Hagyja az öreg Jenkinst! Süket szegény...

— Nemcsak süket — mondta William szánakozó mosollyal, amint felért a verandára — hanem attól félek, hogy kicsit félkezeelmű is...

— Hát bizony nincs valami éles elméje — mosolygott Marion és kitérte az előszobaaifót.

A hall rideg volt és hűvös. A felső szobában azonban már tűz égett a kandallóban, ami enyhé, kellemes meleget árasztott.

Marion szüzies, szemérmes simulással fonódott a férfi mellére.

— De most ne beszéljünk róla. Nem az öreg Jenkinshez jöttél, drágám, hanem hozzám...

William lehajolt és megcsókolta Marion odaadó száját.

Aztán leültek a pamlagra és a jövőről beszéltek. A közeli házasságukról. Abban állapodtak meg, hogy William a jövő vasárnap ismét kijön ide a villába. Innen viszi el Mariont, innen fog vele áthajtani autóján a közeli kis városba, amelynek a lelkésze jó ismerőse és majd megesketi őket. Esküvő után pedig elmennek nászútra. Európába fognak menni s ott is maradnak néhány évig, mert William üzleti tervei ezt szükségessé teszik. Éppen ezért helyes lesz, ha magukkal viszik Marionnak a bankban levő negyven-ezer dollárját is, mert készpénzzel előnyösebben lehet manipulálni a külföldön.

Marion szerelmesen, odaadón egyezett bele mindenbe.

— Igen, drágám — suttogta csendesen, mint ha ezek a részletek alig érdekelnék. — Mít törődött ő a pénzzel? Amint a férfi jönnek látott, azt Marion is jönnek találta. Igen, kiveszi a bankból a pénzt, a jövő vasárnap itt lesz nála, William pedig addig elintézi a hajójegyeket és az utazás egyéb előkészületeit, hogy minden rendben legyen és az esküvő után rögtön utazhassanak.

William fölényesen, titkos önlelőültséggel állapította meg magában, hogy nagyszerűen rendezte el a dolgot. Még ilyen könnyen, ilyen simán nem sikerült egy esete sem. És ez többet is

fog hozni, mint az eddigiek! Negyvenezer dollár...

De egy bökkenő mégis volt. Az öreg Jenkins!

William agya úgy dolgozott, mint a sakkjátékosé, mikor egy lépésből négy-öt lépésre is következtet előre.

— Marion — mondta az öregedő lány válla köré fonva a karját, amitől az, mintha villanyáram járt volna át a testét, megremegett — ha lezárjuk ezt a házat, akkor nincs értelme, hogy az öreg Jenkins itt maradjon...

Ez egyszer azonban a lány más véleményen volt.

— Oh, nem küldhetem el. Sajnálom elbocsátani. Harminc éve van már itt szegény, hadd maradjon itt, amíg meg nem hal...

Marion hangjában nem volt makacs határozottság, ezt is szelíden és lágyan mondta, mint mindent, William mégis érezte, hogy nehéz lenne arra bírni, hogy az öreg szolgát elküldje még az esküvő előtt és kitegye talán az éhhalálnak. William tehát nem forszírozta a dolgot, hanem hirtelen másra terelte a beszélgetést. Marion körülvezette vőlegényét a házban és megmutatta neki a pincét is...

Mielőtt William elbúcsúzott, még egyszer szóba hozta Jenkinst. Ezúttal csak arról beszélt, hogy milyen romantikus lenne, ha egész titokban tartanák meg az esküvőt, hogy egvelőre ketőjükön kívül senki se tudna róla, amint hogy ez nem is tartozik másra rajtuk kívül a világon. El-

mennek a paphoz, aki összeesketi őket, nászútra mennek, — aztán megludhatja az egész világ. Milyen kedves lenne, ha Marion elküldené az öreg Jenkinst egy heti szabadságra, — amit bizonyára megérdemel az öreg — és egyedül várná őt, Williamot, a jövő vasárnap...

Ebbe már beleegyezett Marion. Még tetszett is neki.

— Drágám — suttogta rajongva — milyen gyönyörű, romantikus gondolataid vannak...

William mosolygott magában.

Mikor elbúcsúzott, Marion kikísérte. A verandán hűvös szél fogadta őket. A lány visszament a házba a kabátjáért.

William, a verandán állva, végignézett a hervadó kerten. Az öreg Jenkins az elszáradt, lehullt faleveleket söpörte egy csomóba. William a törött szemüveg mögött villogó szemekre gondolt és valami kellemetlen érzés fogta el. Talán mégis megfigyelte őt ez a vén ember?...

Szerette volna elfogni Jenkins pillantását, de a vén kertész nem nézett feléje, csak söpörte egykedvűen a faleveleket a veranda előtt.

— Süket? — gondolta magában William és hirtelen elhatározással benyúlt a nadrágzsebébe s elővett egy ezüst féldollárt.

Leéjtette a pénzdarabot, ami éles csengéssel pendült meg a veranda köpadlóján.

Jenkins nem fordult meg.

— Süket! — állapította meg magában megkönnyebbülten.

Marion megjelent a köpennyel a karján. William odafordult hozzá és felsegítette, úgy, hogy közben a karjaival gyengéden, kedveskedve átölelte a lány vállát, aki megérezte ezt és viszonzásul szinte belesimult a szerelmes, erős — és oly biztonságot nyújtó férfikarokba...

9.

William már két és fél órája hajszolta a roadstert a széles, cementes országúton. Észak felé haladt, mindig észak felé a Hudson mentén, amelynek széles ezüst szalagja olykor megvillant az autó mellett elfutó fák lombjai mögött.

Tarrytownt már elhagyta és Peekskill felé közeledett, amikor a motor hirtelen furcsa, fulladozó sziszegéssel akadozni kezdett és érezni lehetett, hogy már nem a benzín ereje, hanem csak a sebes gurulás lendülete viszi előre a kocsit. Aztán teljesen megállt.

William bosszankodva leszállt, felemelte a motorfedőt és belenézett a motorba. Néhány percig vizsgálódott, aztán szerencsére meg is találta a baj kútforrását. A karburátor szűrője bepiszkosodott és eldugult.

William gumikesztyűt húzott, csavarhúzóval szedett elő, lecsavarta a karburátort és kitisztította. Megindította a motort, amely ismét normálisan működött.

Tíz percre tartott az egész munka. Tíz perc késés. Semmi az egész!

Visszaült a kocsiba, hogy tovább hajtsa. Ekkor egy irányjelző táblára esett a pillantása, amelyen ez állt:

— Ossining!

— Tehát Ossiningnél álltam meg — állapította meg magában William és elkomorodott.

Ossining kis község, amelynek egyetlen jelentősége, hogy Newyork állam börtöne, a Sing-Sing ebben a Hudson-menti községben van. A falu neve, Ossining, tulajdonképpen indián szó, amit nem lehet olyan könnyen kiejteni s így ragadt rá a börtönre a könnyebben kiejthető Sing-Sing elnevezés.

William ráhagott a sebességfokozóra és hajtott tovább. Már rég elhagyta a községet, de kellemetlen érzése nem múlt el.

Nem mintha babonás lett volna, vagy rossz előjelt látott volna a kis incidensben, de a «nagy ház»-hoz, ahogy az alvilág tagjai a Sing-Singet egymás között nevezték, kellemetlen emlékek fűzték. Valamikor ő is volt a nagy ház lakója. Még most is emlékezett a hosszú folyosókra, a csupa vasrácsból álló cellákra, a különálló halottas házra, ahol a villamos szék volt felállítva s amelynek a celláiba a halálraítélteket helyezték. Emlékezett a cellájára, mely a börtönnek a folyó mellett emelkedő sziklafalra épült oldalán volt s ahol nem egy szökni próbáló fegyenc zúzta már halálra magát...

Igaz, hogy William mégis megszökött. Csak másfél évig volt a nagy ház lakója, annak is már tizennégy éve, de mégis kellemetlen, hogy ennek az emléke éppen most felmerült benne. Hogy éppen a Sing-Sing közelében kellett vele megakadni a kocsinak!

Egy uti vendégkö mellett haladt el. Megállította a roadstert, bement, felhajtott egy pohárka whis-kyt, aztán néhány pörkölt kávészemet kért, hogy eltüntesse leheletéből a pálinka szagát.

Mikor visszaült az autóba és tovább hajtott, már nyugodtabb volt és újra tökéletesen ura volt az idegeinek.

Elmosolyodott.

— Szamárság a Sing-Singre emlékeznie. Ami tizennégy évvel ezelőtt történt, az más volt. Az a fickó, aki akkor onnan megszökött, nem létezik többé. Ő most más ember, sokkal okosabb, egyedül dolgozik s nincs a világnak az a rendőrsége, amely rá tud valamit bizonyítani.

Ő most uriember, gentleman, Mr. Erwin Donald, aki a menyasszonyához megy a Catskill-hegyekbe...

És sietni kell, mert Miss Marion Francis vár rá...

William arra gondolt, hogy — ha csak lehet — nem szabad tovább folvtatnia a iátékot. A házassági ígéretbe, sőt a vőlegénységbe be kellett mennie, mert Marion az a típus, akire nem lehetett volna mással hatni. Elvégre egy ilyen kedves,

asszonykorban lévő lány szívét semmi sem melegíti át jobban, mint a házasság. De tényleg megesküdni vele — túlkomplikálttá tenné a dolgot. A lelkész, aki összeadta őket, emlékezhet az arcára. Írásos bizonyíték is marad s amikor megtalálják a nő holttestét, elsősorban a titokzatos férj után kutatnak. Igaz, hogy akkor is elszökhetne még, de a detektíveknek már volna nyom a kezükben...

Nem szabad odáig engedni a do'got. Ha a lány tényleg elküldte az öreg kertészt és egyedül van a villában, akkor egy percig sem halogathatja tovább a végső elintézést... Akkor cselekednie kell

William a felöltője be'ső zsebéhez nyult. Igen, ott van az ólomcső. Ezúttal azt fogja használni. Kockázatos lenne megint a selyemsállal dolgozni, mert ha a közönség nem is, de a detektívek számon tartják a megoldatlan bűntényeket és esetleg arra a következtetésre jutnak, hogy ezt is ugyanaz követte el!

William gúnyosan, öntudatosan bólintott a fejével

— Igen ám, de William mindenre gondol...

A roadster már a hegvek között kanyargott. Nemsokára fe'tünt a sötét fák között a hegyoldali villa. A kerítés kapuja nyitva volt, mintha két vendégszerető kar lenne, mely várja a látogatót.

William behatott az udvarra. Jenkins nem jelentkezett. Ellenben a verandán felállt a székből

valami puha fehérség, Marion világos, menyaszszonyi színekbe öltözött alakja.

— Erwin, drágám, úgy vártalak... Egyedül voltam egész nap. Azt hittem, már sose jössz meg...

10.

— Elromlott a motor útközben — magyarázta William, — de hamar rendbehoztam. Nem hiszem, hogy többet késtem volna tizenöt percenél...

— Én pedig már egy órával előbb vártalak s ez az egy óra örökkévalóságnak tetszett — felelte Marion.

William megpaskolta a lány kezét, aki hálás, meleg pillantással fogadta ezt a kedveskedést. Marion szokatlanul fiatalnak látszott fehér ruhájában. Kerekded bébiarcra kipirult s a szemében a várakozás izgalma égett...

William az ajkához emelte a lány kezét és megcsókolta. Magában pedig azt gondolta, miáltal Marion kezének forróságát érezte a tenyerében.

— Milyen apró kis keze van! Mint egy gyermeknek... Ezek a gyenge kis kezek még védekezni sem tudnak... Semmiesetre sem veszélyesebbek, mint egy kis cicának a körmei... Legfeliebb egy-két karcolásról lehet szó, ennyi az egész...

Hangosan pedig azt mondta:

— Marion, édes, megvettem a jegyeket a hajóra, ami holnap este indul. Mindent elintéztem, hogy az esketés után azonnal indulhassunk!

— Milyen gondos vagy! — rebegette Marion, majd elgondolkozva hozzátette:

— Ki tudja, holnapután ilyenkor hol, merre leszünk?

William nem felelt erre semmit. Úgy vette észre, mintha a lány homlokára felhő borult volna. Talán valami bolond e'őrzet támadta meg? Elő szokott az olyasmi fordulni, hogy az emberek megérzik, amikor az é'tük váratlan tragédia elé érkezik. Végeredményben nem számít, de mindenesetre jobb lesz másra terelni a beszédet.

Gyengéden nézett a lány szemébe és kedves sajnálkozással mondta:

— Szóval egyedül voltál egész nap, drágám?

Minden nő örül, ha panaszkodhat és sajnáltathatja magát. Marion is kapott az alkalmon és duzzogva mondta:

— Ha tudtad volna, hogy mennyire egyedül vagyok, bizony jobban siettél volna. Jenkins már délelőtt tíz órakor elment.

— Hogyan? Hová ment? — kérdezte William színtelt meglepetéssel, mialatt magában diadalmas örömet érzett. Ezt akarta megtudni, erről akart megbizonyosodni.

— Szabadságra ment, — felelte Marion — hiszen te mondtad, hogy küldjem el egyheti vakációra...

— Ja, igen, persze... — bólintott William szórakozottan.

— Szegény öreg nagyon meg volt lepve, — folytatta a lány — hiszen évek óta nem mozdult ki a házból. Magával vitte a kutyáját is...

William elnevette magát.

— Remélem, jól fogják magukat érezni mind a ketten. Ha évek óta nem volt szabadságon, ráfér ez a kis vakáció. Hadd élvezzen ő is kicsit, hadd érezze jól magát, amikor mi boldogok vagyunk...

— Igazad van, Erwin drágám, mint mindig! — mosolygott Marion.

William is mosolygott.

— Persze, hogy igazam van — gondolta magában. — Zseniális ötlet volt ilyen ügyesen eltávolítani az öreget. Maga Marion küldte el a házból, tehát senki sem gyanúsíthatja, hogy nekem volt utamban. És még hozzá a kutyáját is magával vittel! Lám, nem is tudtam, hogy kutyája is volt az öregnek, ami csak fokozta volna a veszedelmet. De szerencsére most már nem kell félni.

Szerelmesen nézett a lányra és az arca — mintha csak a boldogság fénye ragyogna fel rajta — még derültebbé vált.

— Az öreg fickónak nehéz dolga lesz, — gondolta magában — mikor megtalálják úrnője holttestét és kérdőre vonják, miért volt távol a háztól egy hétig? Persze, azt fogja mondani, hogy az úrnője küldte el egyheti szabadságra. Ezt

azonban aligha fogják neki elhinni. Hiszen azelőtt évekig nem mozdult ki a házból. Ugy élték, mint a remeték.

— Gyerünk be a lakásba, — mondta Marion — kezd hűvösödni itt és én fázom ebben a vékony ruhában...

Az ajtó felé indult és rátette a kezét a magas kilincsre. De az nehezen mozdult. William odalépett hozzá és a kezét a lány puha kezefejére nyomva, kinyitotta az ajtót...

— Látnod, milyen gyámoltalan vagyok, — mosolygott Marion — még a saját házamba sem tudok bemenni egyedül.

A nehéz, barnára festett ajtó csikorogva tárult ki és beengedte őket a régi divatú, tapétázott előszobába. Az előszobából két ajtó nyílt, az egyik a nappali szobába, ahol William már a multkor volt, a másik ajtó viszont ellenkező irányba vezetett. William arra felé indult.

De Marion megérintette a karját.

— Nem oda Erwin! Azt a szobát évek óta nem használjuk. Nem voltam benne az apám halála óta. Onnan temették az édesapámat és azóta az a szoba engem mindig a halálra emlékeztet...

Marion gyengéden elvonta Williamot és a nappali szobába vezette, melynek zöld redőnyei le voltak húzva és félhomályba borították az egész szobát. Egy búcsúzkodó napsugár mégis áttört a redőnyök hasadékan és rőtűzött Marion szőke hajára. A betolakodó fénysugár úgy

vonta körül a szőke fej göndör hajhullámain, mintha dicsfénnyel vonná be...

— Aranyugár van a fejed körül Marion —
suttogta William, — olyan vagy ebben a vilá-
gításban édesem, mint egy angyal...

A lánynak láthatólag jól esett ez a hasonlat, William pedig gratulálni szeretett volna önmagának. Ez aztán a hidegvér! Van-e még valaki az úgynevezett zseniális gonosztevők között, aki ennyire meg tudja őrizni nyugalma, a tisztánlátását és így el tudja találni a helyzethez illő szavakat?

És a szavakhoz illő mozdulatot is! Ilyenkor hozzá kell érni az aranyos hajhoz és megsimogatni...

Ezt tette William. A keze Marion fejére tévedt és lágyan siklott végig a puha hajon. Közben azonban forró vérhullám tódult a fejébe és úgy érezte, hogy most bele kellene markolni ebbe a hajtömegbe, körülcsvarni az egyik keze körül, úgy, hogy a lány kétségbeesetten felsikoltson a fájdalomtól. És megragadni a fehér torkot, amíg csak a szemek ki nem düllednek... és vége az egésznek...

De William csak nyelt egyet és legyőzte ezt a hirtelen támadt vágyat. Még nincs itt az ideje! Neki az eszére kell hallgatni, nem az ösztöneire.

A keze lesiklott a lány fejéről s ehelyett az ajkával ért a lány illatos hajához.

— Drágám...

Marion meghatva súmolt a férfi mellére. Wil-

liam gyöngéden átölelte és a karjával jobboldalt húzta. Baloldalt, a szíve fölött ugyanis egy kemény tárgy volt és William nem akarta, hogy Marion véletlenül megérezze a kabát alatt az ólomcsövet...

Marionnak így is jó volt. Nem is tudta, hogy a férfi jobboldalán, vagy baloldalán pihen-e a feje? Csak azt érezte, hogy egy férfi öleli át és úgy látszott, mintha örökké akarná élvezni ezt a pillanatot...

Egyébként Williamnak is tetszett ez a játék. Kedvtelve nyújtotta hosszúra ezeket a szerelmes perceket, melyek úgy hatottak rá, mint az ingyenre az előétel...

Marion a boldogságtól fátyolos szemmel nézett fel rá.

— Nem is tudod Erwin, — suttogta — hogy mit jelent ez nekem? Mit jelent a szerelem egy nő számára, aki olyan soká magányosan élt és végre megtalálta azt a férfit, aki megérdemli szerelmét...

11.

— Marion édes, — mondta William — csak azt sajnálom, hogy oly keveset tudok nyújtani neked!

— Anyagiakra gondolsz?

— Igen.

— Oh, te csacsi. Azt hiszem, hogy az én vagyonom elég ahhoz, hogy mindkettőnknek nyugodt életet biztosítson.

— Igen, de egy férfi másképp gondolkozik. A férfi kötelességének érzi, hogy ő tartsa el aőt. A lány nevetett.

— Micsoda ósdi gondolkozást! Mit számít az, hogy melyikünknek a pénze? Hát nem vagyunk társak...?

— Igen, egy egész életre. De...

— Megint itt a „de”... Hiszen csak kölcsön veszed a pénzemet. Ha beválnak az üzleteid Európában, akkor biztosan annyit fogsz keresni, hogy kétszeresen visszaadhatod...

— Remélem is.

— Na látod! Hát nem akarok többé ilyen csacsiságot hallani tőled!

William úgy érezte, hogy elérkezett a lélektani pillanat, amikor végre felleheti azt a kérdést, mely egész mostanáig legjobban izgatta.

— Marion édes, eladattad a kötvényeket, ahogy megbeszéltük? Kivetted a bankból a pénzt?

— Igen. A pénz fent van a hálószobámban. A matrac alatt tartottam egész éjjel!

William hargosan elnevette magát. Ezzel a nevetéssel leplezte örömet és meglepetését a kitörő hír fölött. Nem volt szabad engednie, hogy a hangja elárulja mohóságát.

— Igazi női gondolat! A matrac alatt! Még a legdiletánsabb betörő is ott keresné először...

— De senkisé nem tudja, hogy pénz van nálam...

— Talán jobb lesz, édesem, ha én vigyázok rá...

Marion szinte megörült ennek a gondolatnak. Kapva kapott rajta, hogy a nehéz gondot, amit a pénz jelent, lerázhatja magáról.

— Bizony jobb lesz, Erwin, drágám. El sem tudod képzelni, hogy mennyire félttem, mikor kivettem a pénzt a bankból! Nem figyelik-e, hogy mennyi pénzt viszek magammal? Nem jön-e utánam valaki, hogy kiraboljon? És amikor hazajöttem vele ide a magányosságba, megint elfogott a félelem. Alig vártam, hogy megérkezzél...

— Amint átérünk Európába, rögtön elhelyezem francia kötvényekbe...

— Igen, drágám. Mindjárt lehozom a pénzt és átadom...

Marion gyorsan felment az emeleten levő hálósobájába. Ahogy felfelé haladt a faragott falépcsőn, William gondolkozva nézett utána. Most megy végig Marion az emeleti folyosón. Most megy be a hálósobájába. Most nyúl a matrac alá... Mindjárt visszajön a pénzzel. Még pár perc és a kezében lesz...

William nevetni szeretett volna, amíg magában várakozott lent. Nem is remélte volna, hogy ilyen nagyszerűen menjen minden. Úgy összevágna a dolgok, mint egy pontos óramű kerekei. Ez a legkönnyebb esete. Szinte nevetséges, hogy milyen sűrűn, milyen könnyen megy...

Marion megjelent a lépcsőn. A kezében egy kis bőrtáska volt. Ebben a táskában volt a pénz. A völegénye felé nyújtotta

William átvette a kis táskát, de nem nyitotta ki, nem nézte meg a tartalmát. Dacára annak, hogy forró izgalom hullámozott át rajta, hogy a kezében szinte bizsergést érzett, annyira szerette volna kinyitni a táskát, kivenni a pénzt, számolni, mégis visszatartotta magát.

Nem szabad mutatnia a lány előtt, hogy mennyire érdekli a pénz. Várnia kell, amíg egy alkalmas pillanatban egyedül lesz és akkor megszámolhatja. Addig játszania kell tovább a szerelmeit!

Hiába, William értett a női lélekhez.

Leült a díványra és magamellé vonta Mariont. Arról kezdett vele beszélni, hogy hová fognak menni, milyen helyeket fognak végigjárni nászútjuk alatt? Természetesen elmennek Olaszországba, da't és zenét szüresölni, lemennek a Rivierára napsugarat inni, aztán elmennek Capri szigetére, a Kék Barlangba, ahol a holdsugar fogja áldását adni szerelmükre...

Marion mémorosan hallgatta. Aztán egyszerre csak felugrott.

— Jaj — kiáltotta gyermekes ijedtséggel és bájjal — csak hallgatlak, hallgatlak és közben elfeledkezem a vacsoráról. Drága, hiszen éhenhalsz...

— Eszembe se jutott az evés.

— Csak nem fogunk éhesen menni az esküvőre! Egész délelőtt főztem. Persze, nem lesz komoly menyegzői lakoma. De azért van pácolt hús és sült is, azonkívül süteményt is csináltam.

— És innivaló?

— Innivaló? — kérdezte Marion, mintha meglepte volna ez a kérdés.

— Persze! Csak akad egy-két üveg bor a házban? A multkor, mikor itt voltam és körülvezetél a házban, láttam néhány hordót a pincében...

William nem azért említette a pincét, mintha valóban italra vágyott volna. Ellenben az a gondolata támadt, hogy a pince a legalkalmasabb hely a „dolog” végrehajtására.

A szoba kényelmetlen, túlságosan sok bútor van benne, viszont a pince hűvös, homályos és a sikolyt is jobban eltemeti...

— Oh, hogyne — mondta Marion derülten — nagyon jó borok vannak a pincében, amiket még szegény édesapám rakott el. De én magam nem vagyok barátja az ivásnak s így sose nyultam hozzájuk. Egész megfeledkeztem róla. Tokaji is van. Persze, persze, esküvőre mégis illik valamit inni! Megyek és megkeresem a pince kulcsát...

Marion már sietett is ki a pincekulcsért.

Ezt a pár percnyi egyedüllétet használta ki William, hogy felnyissa a táskát és megnézzze, mi van benne?

Az ujjai remegtek, amikor belenyúlt. Igen, ott volt a pénz!

Ezer dollárosok és ötszáz dollárosok egymás mellett. Ez nyolcezer dollár... A többi százasokban. Szépen egymásmellett.

William lázasan, fénylő szemekkel kezdte szá-

molni. Oh, micsoda édes érintése van ennek a pénznek! Izgatóbb, mint a légszebb nő illatos bőrel Ez már tízezer... Egy-kettő, három... tíz darab százaz, ez tizenegyezer! Tizenkétezer, tizenhárom, tizennégy, tizenöt...

És még mennyi százaz van!

William szerette volna kéjesen megszámolni az egészet, de félt, hogy Marion visszajön, minden pillanatban beléphet. Nem szabad, hogy rajtacsípje...

Már huszonkétezer dollárt számolt össze, amikor abbahagyta. Visszatette az egészet a táskába és elmosolyodott, mert egy vice jutott az eszébe.

— Ha eddig egyezett, a többi is egyezik...

Összecsukta a táskát, maga mellé tette a di-ványra és elkomolyodva nézett maga elé.

— Valószínűleg megvan az egész negyvenezer — állapította meg magában üzletszerűen — remélem, nem hiányzik belőle. Nem tétélezhetem fel Marionról, hogy be akarna csapni!...

De azért mégis mérlegelte egy pillanatig a feltevést és szinte méltatlankodva gondolta:

— Igazán nem volna szép tőle!...

12.

Marion visszajött a pincekulccsal, amit nevetve lóbált meg.

A szemében vidámság csillogott. Olyan volt most, mint egy gyermek, aki játszani készül.

William felkelt a diványról és követte.

Marion keresztül ment a konyhán, majd egy kamrán, amelynek öreg deszkái recsegték a lábuk alatt.

Odaértek a pinceajtóhoz.

Hideg szél süvített végig az udvaron, rázta a fák kopasz koronáját és alacsonyan lógó felhőrongyokat hajtott a szürke égen.

Marion kinyitotta a pinceajtót. Lenézett az előtte feltáruló feketeségbe, melynek mélyéből hűvös levegő áramlott fel, mint egy halott szellem sóhajtása.

Marion összeborzongott és hirtelen visszahúzódott.

— Félek! Úgy érzem, mintha egy feneketlen mélységbe lépnék...

— Na, na, édes... Nem kell képzelődni!

William úgy érezte, hogy meg kell nyugtatnia a lányt. Nem szabad Marionnak túl korán felfedeznie, hogy mi fog vele történni? Szépen, nyugodtan kell viselkednie, amíg a legalkalmasabb helyre érnek.

— Csacsiság, — mondta William nyugodt és biztos hangon, — csacsiság Marion, édes. Mikor a multkor megnéztük a pincét, akkor nem féltél egy cseppet sem...

— Igen, de akkor Jenkins is velünk volt és az öreg ismer minden téglát itten. Hát hogyha véletlenül nem tudok visszajönni?

— Hogy jut ilyesmi eszedbe Marion?

— Úgy értem, hát hogyha becsapódik mögöt-

tem az ajtó és nem tudok visszajönni. Ezek az ajtók olyan súlyosak és olyan nehezen járnak. Láttad, hogy az előszobaajtót is alig tudtam kinyitni! ...

— A pincében bizonyára van balta, — felelte William nyugodtan, — pár ütéssel rést lehet ütni az ajtón ...

William biztosan tudta, hogy a pincében van egy balta. Mikor a multkor lent járt a pincében, már kiszemelte a baltát arra az esetre, ha a magával hozott szerszám nem végezné el teljesen a feladatot ...

— Három ütéssel szétforgácsolom az ajtót, ha véletlenül ráncsukódnék — mondta nyugodtan a lánynak.

Marion felnézett rá a pincelécpsőrről, amelynek első fokára már rálépett.

— Oh, hát te is lejössz velem?

— Persze, édes! Hát mit gondoltál? Csak nem hagylak egyedül menni?

— Az más, drágám! Akkor nem félek ...

A szorongó kifejezés csakugyan egy pillanat alatt eltűnt Marion arcáról és helyébe megint a gyermekes, bizakodó vidámság került.

— Mindjárt, csak felveszek egy kötényt. A pince poros és piszkos. Végre is nem illik bepiszkítani azt a ruhát, amiben esküdni fogok. Nem igaz?

William mosolygott és elismerte, hogy Marionnak teljesen igaza van, ha előbb kötényt vesz fel, mielőtt lemegy a pincébe.

Marion hamar talált egy kötényt a közelben, aztán a pinceajtó egyik szögletéből lámpást vett elő. A négyszögletes lámpás régi volt és rozsdás, csak a teteje volt új, fényes pléből. Úgy látszik, ezt az öreg Jenkins akkor javította meg, mikor a lámpás tetején levő fogantyút forrasztotta vissza.

Marion lassú, óvatos léptekkel ment lefelé. A lámpást maga elé tartotta, de az, bizony, csak kis, imbolygó sárga világosságot adott.

A lány egyik kezével hátranyúlt és megfogta William balkezét. Így vezette lassan, botorkálva maga után.

William csendesen hagyta magát vezetni és jobbkezevel a kabátja alá nyúlt az ólomcső után...

13.

Williamon úgy zuhogott keresztül a nagy, végső pillanat izgalma, mint akit villanyáram üt meg. Ez a lélekzetelállító, fojtogató, feszültség volt az, amire várt. Amikor minden idegszál a pattanásig feszül, amikor ellenállhatatlan extázisban folyik le előtte minden és valami rettenetes belső feszítő erő robbantja ki belőle a cselekvést!

Ott voltak lent a pincében, melynek sötétje egy sírbolt hűvösségével vette őket körül.

A lány előtte állt, kezében a fényes tetejű,

pislálkoló mécsessel és hátranyulva kereste a férfi balkezét, hogy továbbvezesse.

De William elhúzta a kezét és megragadta balkézével Marion vállát, olyan erővel, hogy a lány sikoltani sem tudott, csak felnyögött fájalmában.

William jobbkeze ekkor már fent volt a levegőben, hogy lesujtsa az ólomcsővel a szöke fejére...

De nem sujtott le.

Karja fentmaradt a levegőben, mintha megbénult volna. Ugyanekkor egy revolvergolyó éles, átható ütését érezte a bordái között.

A következő pillanatban vakító fényár öntötte el az egész pincét.

William hunyorogva nézett szét ebben a vakító világosságban s az első pillanatban a hirtelen fénytől káprázó szemével nem látott semmit. Aztán — az első, amit észrevett, az volt, — hogy Marion nem háttal áll előtte, hanem szembefordulva vele, nyugodt arccal, de a keze a kötény zsebében van, ott szorongat egy revolvért és a kötény zsebében egy lyuk sötétlik, amelyen keresztül a golyó kirepült.

Ugyanekkor azt is észrevette William, hogy a hordók mögül, ahonnan az erős villanylámpák a fényt sugározták, felemelkedik az öreg Jenkins alakja. Csakhogy Jenkins most egyáltalában nem látszott öregnek, sem félkegyelműnek. A ráncokat mintha lemosták volna spongyával az

arcáról, a haja sem volt ősz s apró, villogó szemei most a törött szemüveg segítségével nélkül, összehúzott szempillákkal szegeződtek élesen feléje. Előjött a hordók mögül s odalépett a lányhoz.

— Gratulálok, Marion, — mondta neki — maga megint bebizonyította, hogy a legügyesebb női detektív Amerikában. Elfogta a Magányos Farkast. Kár, hogy belelőtt a bitangba. Nem szeretném, ha meghalna és elkerülné a villanyszéket, amit ugyancsak megérdemel Mrs. Barney és Mrs. Ferguson megöléséért...

— Kénytelen voltam löni — mondta Marion csendesén, szinte bocsánatkérő hangon. William csodálkozva tapasztalta, hogy Marion épp oly szelíd hangon beszél, mint azelőtt. Oh, ez a hang! Ezzel tévesztette meg őt, az a szelíd hang az oka mindennek...!

— Kénytelen voltam löni, — ismételte Marion — mert a lámpás tetején levő fényes pléh, amit tükörnek használtam, elárulta, hogy Mr. Erwin Donald, azaz Philip Doherty, vagy más néven James Donahue — miben sántikál? És azt mégsem kockáztathattam, hogy szétverje a fejemet... Remélem azonban, hogy nem sebesült meg súlyosan és nem fog meghalni attól az egy golyótól...

— Bár halálos lenne a lövés! — gondolta magában William. Forró nedvességet érzett a borotái körül és tudta, hogy ott most a vér szivárog a sebből...

A kezét még mindig a levegőben tartotta s úgy szorította az ölmecsövet, hogy az ökln a bütök megkeményedtek. Nem volt képes leengedni a karját, aminek az oka az volt, hogy hatalmas természetű detektív állt a háta mögött s annak a vasmarka tartotta fogva.

Jenkins intésére a hatalmas természetű detektív bilincset csapott William csuklójára.

— Bár halálos lenne a lövés — sóhajtotta magában William sóvárogva. Nem érzett fájdalmat, még ijedtséget sem, csak valami rettentő szégyenkezést. Hogy így törbe tudták csinálni! Hogy egy nő ennyire túljárt az eszén! Neki már úgyszólván vége, rajta már nem lehet segíteni, legjobb lenne rögtön meghalni!...

Éles nyilalást érzett az oldalában és a szemei előtt ködös lett minden. Ezen a ködfátyolon keresztül látta maga előtt Marion nyugodt, mozdulatlan arcát.

— Oh, én szamárl! — gondolta magában halálos restelkedéssel, — hogy hittem neki! Éppen mert annyira a kezemre játszott, mert olyan simán ment minden, azért kellett volna gyaruit fognom. Olvan ostoba voltam, mint egy igazán szerelmes férfi! Én, aki azt hittem, hogy ismerem a nőt! Vak voltam! Hiszen az első perctől kezdve sejtettem volna!...

William szédülni kezdett. A ködfátyol sűrűbb lett a szeme előtt, már nem látta Marion arcát, csak a hangját hallotta:

— Vigyék a rabkórházba! Maga pedig Jenkins

vigyen el engem az autóján a városba, valami moziba! E miatt az ügy miatt már hetek óta nem voltam se színházban, se moziban. Jöjjön Jenkins, siessen, még elérjük az utolsó előadást és megnézünk valami jó kalandorképet! Égek a vágytól, hogy végre valami igazán izgalmas dolgot lássak...

VÉGE.

GÖRÖG LÁSZLÓ: SZORUL A HUOK

elmű bűnügyi regényét közli a *Világvárosi Regények* következő száma. Egy kegyetlen rablógyilkosságot ír le a szerző, amelynek tettese hideg körültekintéssel simítja el a nyomokat, vakmerő ötlettel szerez saját maga számára döntő alibit. A kitűnő író egyéni művészetével mutat be most egy grandiózus nyomozást, amelynek minden részlete újszerű. Ez a regény is azt a műfajt képviseli, amelynek létrehozása a szerző nevéhez fűződik és amellyel a mi sorozatunkban tűnt fel.

178. számú keresztrejtvény

1	2	3	4		5		6	7	8	↓
9							10			
				11		12				
13	14								15	
16				17				18		
19			20			21		22		
23		24		25		26		27		
		28								
29	30								31	
32									33	
34		35		36		37		38		
39										
				40						
41	42		43			44		45		
↓										

176. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Szállóige.
9. Űzveg királyzó.
10. Svájci város.
11. Azonos betűk
13. Tivornváznak
16. Gyilkolja.
17. Likör mássalhangzól.
18. Német számnév.
19. Ektelen meny (D).
22. Űszázeg.
23. Van belőle készlet.
(Üzleti szólam.)
28. Régi tánc.
29. Gabonát szétlő eljárás.
32. Egyforma betűk.
33. Te és családod.
34. BNU.
36. Női név
39. Felsőfok rajja.
39. Az olasz nyelvet ektatja a
rádióban ez az ur. (Páter
Gallerani . . .)
40. Néhány emberből álló,
fegyveres alakulat.
41. Az istenek hírnöknője
44. Albán király.

FÜGGŐLEGES:

1. Petőfi versidézet, bátran
beillik szállóigének is.

2. Mint a 33-as volt.
3. Al tudja fogni.
4. Rag, -ve pária.
5. A Párisi Áruház egyik
terme, festőről elnevezve.
6. Hő állat.
7. Ifjúsági tró.
8. Felvigyázó.
11. Évszak.
12. Lakoma.
14. Női név
15. Népszerű opera címe
20. Olasz autómárka.
21. Jelzést adok
24. Kecskeméti gazdasági
egykt.
25. Római üdvözlő, fonel.
26. Nem itt.
27. Magot szór.
30. Rítka keresztnév
(Bessenyei . . .)
31. A világűr tölti be. (Győző
szer is.)
35. Régi súlyegység.
36. Éterköz.
37. An das.
38. Egyiptomi romváros.
42. Részvénytársaság.
43. Kettős mássalhangzó.
44. Zola monogramja.
45. A 19-es fordítottja.

A 177. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Minden pohárnak más a zamata, 9. Karioka, 10. NV, 12. Reka, 13. Ca, 14. For, 16. Sly, 17. Isk, 18. Elöl, 20. Akarom, 22. Népek, 24. Ahová, 25. leitat, 27. Adás, 28. Töröl, 30. Ala, 31. -An, 33. Ráles, 35. Oz, 36. Nap, 38. Defoe, 40. Yser, 42. Mellém, 44. Niton, 46. Devla, 47. Achmed, 49. Tett, 50. Ebrud, 52. Sej

Függőleges: 1. Minden leánynak más a varázsa, 2. NK, 3. Dar, 4. Eres, 5. Nikla, 6. Pottyka, 7. Oka, 8. Ha, 11. Volée, 13. csóváló, 15. Röpli, 17. Iroda, 19. Letör, 21. Aha, 23. Karád, 26. Tölc, 28. Lefed, 32. Nasle, 34. Solet, 37. Pethe, 39. Elvesz, 41. Romba, 43. Eltea, 45. Nerv, 48. Dna, 51. Dr.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csündes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla.

Az utolsó 25 szám a következő:

154. LELESZY BÉLA: A gyáva cowboy.
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milítmos.
156. BÜKY GYÖRGY: Kaukázusi kalend.
157. GÖRÜG LÁSZLÓ: Halálos gyűlölet.
158. TERNAY ISTVÁN: Az első bűn.
159. CSÜNDES GÉZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Násztűt Texasban.
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok préda.
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.
163. SZEREDI S. GUSZTÁV: Jamson három halála.
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért.
165. GOSZTONYI ÁDÁM: Nász a Sing-Singben.
166. LELESZY BÉLA: Vasparipa a Wild-Westen.
167. BOZZAY MARGIT: A hadifogoly.
168. GÖRÜG LÁSZLÓ: Dráma a hó alatt.
169. BÜKY GYÖRGY: A dűvad.
170. FORRÓ PÁL: Gyilkosság az Youkon mellett.
171. SZENTGYÖRGYI FERENC: Reggeltől reggelig.
172. NÓGRÁDI BÉLA: Knock out!
173. GÖRÜG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Nyomról nyomra.
174. LELESZY BÉLA: Asszonyfarm a Gyógytolyónál.
175. KELLÉR ANDOR: Badenli kaland.
176. CSÜNDES GÉZA: A varázsló.
175. KOLOZSVÁRI ANDOR: Az ellopott tangó.
176. GOSZTONYI ÁDÁM: A magányos farkas.

